

Fragmenta in epistulam i ad Corinthios

1 Kor 15,1-2

Ἐπειδὴ τινες ἐν Κορίνθῳ ἔλεγον εἶναι τὴν ψυχὴν φθαρτὴν καὶ περιττὴν τὴν τοῦ σώματος ἀνάστασιν, διελέγχει αὐτῶν ὁ Παῦλος τὴν πλάνην, καὶ φησιν· τὸ εὐαγγέλιον, δι' οὗ ἐκλήθητε ἐκ τῆς πολυθέου πλάνης ἐπὶ τὸ γινώσκειν τὸν ἀληθινὸν θεόν, δι' οὗ βεβαιοῦσθε καὶ σωτηρίαν ἔχετε, γνῶριμον ὑμῖν καθίστημι. Τὸ τοῦ θεοῦ εὐαγγέλιον γνωρίζω ὑμῖν, ἵνα εἰδῆτε ὅτι οὐκ ἐμὴ, ἀλλ' οὗ τινος ἢ περι ἀναστάσεως νεκρῶν μνήμη.

1 Kor 15, 3-4 Παρέδωκέ μοι τὸ εὐαγγέλιον, ὅτι ἐπιδημήσας ὁ σωτὴρ καὶ σῶμα κατ' ἀλήθειαν φορέσας, ὑπὲρ τοῦ ἀναστῆναι τοὺς τεθνεώτας ἀποθανῶν καὶ ταφῆς ἀνέστη. εἶτα ἵνα μὴ θορυβηθῶσιν οἱ ἀπλούστεροι θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ἐπάγει· κατὰ τὰς γραφάς· τοιαῦτα γὰρ πέπονθε ὅσα περι αὐτοῦ προανεφώνησαν οἱ προφηταί. ἐπεὶ οὖν ἀπέθανε καὶ ἐτάφη καὶ ἀνέστη, ἀκόλουθόν ἐστιν ἀναστῆναι τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναστάντα, αὐτοῦ αἰτίου γενομένου τῆς ἐγέρσεως. εἰ δὲ λέγεται Χριστὸς τεθνάναι καὶ τεθάφθαι, περι τοῦ σώματος αὐτοῦ τοῦτο ἐκκληπτέον, οὐ τῆς ψυχῆς. ἐπεὶ οὖν ἐπίστευσαν τῇ τοῦ σωτῆρος ἀναστάσει, μεμπταῖοί εἰσι μὴ συμπαραδεξάμενοι τῇ τοῦ σωτῆρος ἀναστάσει καὶ τὴν πάντων ἀνάστασιν. 1 Kor 15, 5-9 Ταύτης αὐτοῦ τῆς ἀναστάσεως αὐτόπται ἀξιωμαῖοι εἰσιν οἱ πρῶτοι αὐτῶ συνόντες, ἔπειτα πεντακόσιοι. Ταῦτα, φησί, παραδίδωμι οἷς ἀντειπεῖν οὐ δύνανται οἱ ἀπατῶντες ὑμᾶς. ὅμως, εἰ καὶ τὸ τεθνεὸς σῶμα ἀνίσταται, ἀλλ' ἄφθαρτον καὶ πνευματικόν· διὸ οὐδὲ πᾶσιν ἐφαίνετο ἀλλ' οἷς ἤθελεν. οὕτως μετὰ τὴν ἀνάληψιν ὠφθη τῷ Παύλῳ, ὃς μετριάζων καλεῖ ἑαυτὸν ἔκτρωμα, συναισθόμενος ὅτι ἐκ μετανοίας ἐλήλυθε εἰς τὸ ἀπόστολον εἶναι, καὶ ὡς 7 μὴδὲ τῆς ὀνομασίας ἄξιός ὢν ὡς διώκτης. πλὴν εἰ καὶ πάλαι τοιοῦτο, ἀλλὰ νῦν διδάσκαλος ἔχων τοῦτο ἐκ δωρεᾶς. 1 Kor 15, 10-11 Εἰ καὶ πάλαι διώκτης, ἀλλὰ νῦν διδάσκαλος δωρεᾶ θεοῦ ἦτις οὐ ματαίως ἐνυπῆρξεν αὐτῷ, ἐπεὶ ἐνδυναμώθεις ὑπ' αὐτῆς περισσοτέρως ἀνέτηλθε τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς εὐσεβοῦς πίστεως. ὅλον δὲ τὸ κατόρθωμα ὃ ἔσχεν ἐκ προαιρέσεως, ἀνατίθησι τῇ δοθείσῃ χάριτι θεοῦ αὐτῷ 1 Kor 15, 12-17 Εἴ τις λέγει μὴ ἐγείρεσθαι τοὺς νεκρούς, ἐπειδὴ ἀνάγκη Χριστοῦ ἀναστάντος πάντας ἀνίστασθαι, οὐκ οὐκ ἀναγκαίως λέγει μὴδὲ Χριστὸν ἐγγεῖραι; εἰ δὲ οὐκ ἀνέστη, ὅρα πόσα ἀνακύπτει ἄτοπα· ἡμεῖς οἱ εἰπόντες τοῦτο ψευδομαῖοι εἰσιν εὐρεθησόμεθα κατὰ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ ὡς ὑμεῖς ἠλιθίως συνέθεσθε τῇ ἐγέρσει τοῦ κυρίου, ἀλλὰ καὶ πίστει τοῦ ἀναστάντος δόξαντες ἠλευθερωθῆσθαι τῶν ἁμαρτιῶν, οὐκ ἀπεβάλετε τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν. 1 Kor 15, 18- Ὅ μὴ παραδεξάμενος τὴν ἀνθρώπου ψυχὴν ἀθάνατον εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἀπιστῶν τῇ ἀναστάσει, οἰκτρὸς ὁ τοιοῦτος στερῶν ἑαυτὸν τῆς αἰωνίου ζωῆς δι' ἣν ἦν πλούσιοι οἱ ἅγιοι ἀξίων ἀμοιβῶν τυγχάνοντες. Εἰ καὶ ἀπιστῶσί τινες, ἀλλ' ἡμεῖς προσδοκῶμεν ἀνάστασιν, εἰδότες ὡς ἀπαρχὴ Χριστὸς γέγονεν, ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων· δι' ὧν πάντες πειραθήσονται τῆς ἀθανάτου ζωῆς, ἀκολουθὸν γάρ. 1 Kor 15, 21-22 Ἐπειδὴ διὰ τὸ παραβῆναι τὸν Ἀδὰμ τὸν νόμον οἱ ἐξ αὐτοῦ πάντες τεθνήκασιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ μὴ γνόντι ἁμαρτίαν ζωοποιηθήσονται. τινὲς δὲ τῶν αἰρετικῶν μόνην λέγουσι τὴν ψυχὴν ζωοποιεῖσθαι ἐν Χριστῷ τῶν δικαίων, ὅτι οὐκ ἔστιν ** ἢ γὰρ ζωοποιήσις πάντων ἔσται τῶν ἀποθανόντων ἐν τῷ Ἀδὰμ. 1 Kor 15,23-24a Ὡς πρὸ πάντων οὕσα ἢ Χριστοῦ ἀνάστασις, πρώτη ἔσται ἐν τιμῇ· εἶτα ἐξῆς οἱ πιστοὶ κατ' ἀναλογίαν ἧς ἔχουσι πίστεως τάσσονται ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ παρουσίᾳ, μεθ' ἣν ἔστιν τὸ τέλος οὕτω πρὸς ἀρχὴν διαστελλόμενον, ἀλλὰ τὸ οὗ εἵνεκα τὰ ἄλλα πάντα τὰ συντείνοντα πρὸς 8 σωτηρίαν, αὐτὸ δὲ οὐκ ἄλλου

χάριν ὑπάρχον ἔσχατον ὀρεκτὸν καθ' ἑαυτὸ καὶ δι' ἑαυτὸ αἰρετὸν τυγχάνον. 1 Κορ 15,24b-26 Βασιλείαν ὧδε λέγει τοὺς βασιλευμένους, ἦτοι τὴν ἰδίαν σάρκα ἢν βελτιῶσαι ὁ υἱὸς παρέδωκε τῷ πατρί, οὐκέτι βασιλευομένην ὡς δούλου μορφήν ἀλλ' ὡς οὖσαν σάρκα τοῦ λόγου ὃ ἔστιν αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ, ἀναδείξας τὴν τοῦ θεοῦ μορφήν ἐν αὐτῇ. τότε γὰρ ἀπειληφότος τοῦ υἱοῦ τὴν δόξαν ἢν εἶχε πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, ὡς ὑφ' ἑνὸς βασιλέως πατρὸς καὶ υἱοῦ βασιλευθήσονται. δεῖ οὖν τὸν Χριστὸν βασιλεύειν ὑπὲρ τῆς ὅλων προκοπῆς ἕως οὗ πάντες οἱ διὰ τὸ ἀμαρτάνειν ἐχθροὶ ὑπὸ πόδας αὐτοῦ τιθῶσιν, καταλύοντος αὐτοῦ πᾶσαν τυραννικὴν ἐξουσίαν, μεθ' ἢν καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχικάκος καταλύεται θάνατος, ἐπεὶ περ πᾶσα ἐνουμένη αὐτῷ ψυχὴ ὑφισταμένη θάνατον τὸν ἐνούμενον τῇ κακίᾳ. 1 Κορ 15,27-28 Πρὸς τε τὴν Ἑλλήνων μυθολογίαν τε καὶ ἀπάτην εἰρηῆσθαι ταῦτα εἰπόντες τῶν φασκόντων πατραλοίας εἶναι θεούς, καὶ ὅτι τῆς ἐκκλησίας ὑποτασσομένης αὐτὸς λέγεται ὑποτάττεσθαι, οἰκειούμενος τῆς ἐκκλησίας τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ πάθη καὶ τὴν ὑποταγήν. 1 Κορ 15,29 Οἱ ἀπὸ Μαρκίωνος ἀντὶ ἀφωτίστων τεθνεώτων βαπτίζουσι ζῶντας, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ βάπτισμα σώζει μόνον τὸν εἰληφότα αὐτό. ὁ δὲ ἀπόστολος νεκροὺς λέγει τὰ σώματα ὑπὲρ ὧν βαπτίζομεθα· τῷ γὰρ ἰδίῳ λόγῳ ἄνευ ψυχῆς οὐ ζῆ ταῦτα, ἀλλ' ἐκ τῶν συνουσῶν ψυχῶν ἔχει τὸ ζῆν. ὅμως καὶ ὁ Ἀβραάμ τὸ ἄψυχον σῶμα νεκρὸν ὠνόμασεν. 1 Κορ 15,30 Εἰ μὴ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, εἰ μὴ ἐγείρεται τὸ σῶμα, εἰ καὶ μάταιον τὸ κινδυνεύειν ὑπὲρ εὐσεβείας. 1 Κορ 15,32 Ὅσον κατ' ἀνθρώπινον ἦκε λογισμὸν, ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ ἐγὼ οὐκ ἂν ὑποστῆναι τοῦτο βουληθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, εἰ-νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται.

9 1 Κορ 15,33 Μὴ πλανᾶσθε, ὡς Κορίνθιοι, ὡς μὴ ἐπιδιαμενούσης τῆς λογικῆς ψυχῆς· οἱ γὰρ ἀπατῶντες ὑμᾶς συμφθείρονται αὐτὴν φθείρεσθαι οἰόμενοι. ὧς περικείται σώματα, φασὶν ὅτι σπαταλητέον· αὖριον γὰρ ἀποθνήσκομεν, οὐκ οὖσης ἑτέρας ζωῆς παρὰ τὴν φαινομένην, ὡς τὰ ἄλογα ζῶα ὧν συναφανίζεται ἡ ψυχὴ τῷ σώματι, ἐπειδὴ καὶ συνεσπάρη αὐτῷ. οὐκ ἀνεκτέον οὖν τῶν φαύλων διαλέξεων φθειρουσῶν εὐήθων τὰς γνώμας. 1 Κορ 15,34 Γρηγορητέον κατὰ τὴν νόησιν ἵνα μὴ ἀμαρτάνειν συμβῆ ἐν τῷ συγκατατίθεσθαι τῇ σαθρᾷ περὶ τῆς ἀναστάσεως ἀπάτη. καλῶς δὲ καὶ τὸ ἐκνήψατε δικαίως ὡς μὴ πάντων τοῦτο ποιούντων· οἱ γὰρ σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι ἀγρυπνοῦντες περὶ τὰ βλαβερὰ ἀδίκως ἐκνήφουσιν ἀποβαλόντες δῆθεν τὸν τῆς ἀμαθίας ὕπνον. 1 Κορ 15,35-40 Ὁ ἐν Χριστῷ λαλῶν τῷ ἀμφιβάλλοντι περὶ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως ὡς ἀσυνέτως φησὶν· ἄφρων, εἰ ἀμφιβάλλεις ὅτι τὸ νεκρωθὲν ἀνθρώπου σῶμα ἐγείρεται, ἴσθι ὅτι ἂ σπείρεις σπέρματα ἀποθανόντα εἰς τὴν γῆν καταβάλλεις πεπεισμένος ὡς οὐκ ἂν μεταβάλλοι εἰς φυτὰ, εἰ μὴ νεκρωθέντα σπαρείη. Ἐτερόν ἐστὶ τὸ ἐγειρόμενον σῶμα παρ' ὃ ἔσπειρας· σὺ μὲν γὰρ κόκκον ἔβαλες εἰς τὴν γῆν, ὁ δὲ θεὸς στάχυν ἤγειρεν. πρὸς μίαν δὲ τῶν ἐρωτήσεων τὴν λέγουσαν πῶς ἐγείρονται νεκροί, ὁ περὶ τῶν σπειρομένων λόγος· πρὸς δὲ τὸ ἕτερον ἐρώτημα, τὸ ποῖω δὲ σώματι ἔρχονται, ἐκ διαιρέσεως ἀποδίδωσι τὴν ἀπόδειξιν, καὶ διελὼν τὰ σώματα εἰς ἐπίγεια καὶ ἐπουράνια εἶπε κατὰ τὴν τῶν ἐπουρανίων ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἄστρων εἶναι τὴν τῶν ἐγειρομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων δόξαν. 1 Κορ 15,41 Ὅμοιοι τῇ τῶν φωστήρων καὶ ἀστέρων δόξῃ, οὐ πάντων τῶν ἀνισταμένων τὰ σώματα, ἀλλ' ἢ μόνον τῶν εὖ βεβιωκότων καὶ σωφρονισάντων· κὰν γὰρ τὰ τῶν φαύλων σώματα ἄφθαρτα ἐγείρονται, ἀλλ' οὖν στεροῦνται τῆς τῶν ἐπουρανίων δόξης. σημειωτέον δὲ ὅτι· ἡ δόξα τῶν ἐγειρομένων σωμάτων οὐσιώδης ἐστὶν ὡς καὶ ἡ τῶν φωστήρων.

10 1 Κορ 15,42-43 Ὡσπερ ἡ λογικὴ ψυχὴ οὐκ οὖσα ἀρετὴ ἢ κακία δεκτικὴ ἀμφοτέρων ἐστὶ τούτων, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερον σῶμα οὐ φθορὰ ἢ ἀφθαρσία τυγχάνον δέχεται κατὰ διαφοροὺς χρόνους τὰς ἐγκειμένας οὐσιώδεις ποιότητας.

ἀμέλει γοῦν οὐ φθορὰ σπείρεται καὶ ἐγείρεται οὐκ ἀφθαρσία, ἀλλ' ἐν ἀφθαρσία. ἀκολουθεῖ δὲ τῷ ἐν φθορᾷ σπειρομένῳ τὸ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν ἀτιμίᾳ καὶ σῶμα ψυχικὸν σπείρεσθαι, ὁμοίως δὲ καὶ τῷ ἐν ἀφθαρσίᾳ ἐγειρομένῳ τὸ ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ καὶ σῶμα πνευματικὸν ἐγείρεσθαι. ὅταν δὲ λέγωμεν σῶμα ἄφθαρτον, οὐ πέμπτην οὐσίαν λέγομεν, ὡς τινες περὶ τῶν ἄστρον ὑπενόησαν ἢν αἰεὶ φαμεν ἄφθαρτον εἶναι, ἀλλ' ἄφθαρτον λέγομεν τὸ ἐκ φθαρτοῦ γεγονός ἄφθαρτον χάριτι θεοῦ. οὕτως ἄτρεπτον καὶ ἀναλλοίωτον εἶναι κατὰ μεταβολὴν ** γὰρ ὑπέστη τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ τῷ διαρκεῖν εἰς μακραίωνα ζωὴν ἦτοι κολαζόμενον ἢ τιμώμενον. 1 Κορ 15,44-46 Ἐπειδὴ σπείρεται τὸ σῶμα ἐκ τῆς περιπλοκῆς τοῦ ἄρρενος πρὸς τὸ θῆλυ, εὐλόγως καὶ ἀτιμία καὶ ἀσθένεια περὶ αὐτὸ ἔσται, τυγχάνον ψυχῆς σῶμα φθαρείσης ἐν αὐτῷ τῆς προλαβούσης ποιότητος, ἀνίσταται θεοῦ δυνάμει, ἀφθαρσίαν καὶ δύναντα καὶ τιμὴν ἔχον πνευματικὸν σῶμα ἀποδειχθέν, ὄργανον ψυχῆς ὑπάρχον, λοιπὸν οὐ ψυχῆς ἀπλῶς, ἀλλὰ πνεύματος ἁγίου μετουσίᾳ ἀνασταθείσης καὶ οἶονεὶ εἰς πνεῦμα μεταβαλοῦσης. ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῖς πάθεσιν ἐμμένουσα ψυχὴ, εἰκότως καὶ τὸ τῆς τοιαύτης ψυχῆς σῶμα ψυχικὸν καλεῖται. ἐὰν δὲ ὑπερναβῆ τὴν παθητικὴν ἔξιν ἢ ψυχὴ, γίνεται πνευματικὴ, καὶ λέγεται τὸ σῶμα τῆς τοιαύτης ψυχῆς τῆς συμπλεκομένης αὐτὸ πνευματικόν. Ἐπειδὴ προκόπτουσα ἢ ψυχὴ ἐπὶ τὸ πνευματικὸν ἀναβαίνει, πρῶτον εἶπεν εἶναι τὸ ψυχικὸν σῶμα, ἔπειτα τὸ πνευματικόν. νοητέον δὲ ὅτι τὸ τῶν ἐγειρομένων ἐκ νεκρῶν σῶμα ὁμοιοῦται τῷ τοῦ Χριστοῦ σώματι πνευματικῶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν γεγονότι. διὸ οὐ προσέχομεν τοῖς λέγουσιν ὅτι τοιοῦτον ἀνίσταται τὸ σῶμα οἷον εἶχεν ὁ Ἄδὰμ ψυχικόν· ἢ μὲν οὖν τοῦ πρώτου Ἄδὰμ ζωὴ εἰς ψυχὴν ζῶσαν παρεσκεύαζε τὸν ἄνθρωπον ζῆν, ἢ δὲ κατὰ Χριστὸν ζωὴ οὐκ εἰς ψυχὴν ζῶσαν ἀλλ' εἰς πνεῦμα ζωοποιῶν. ἢ δὲ πνευματικὴ ζωοποίησις συμφυῆς ἐστὶ τοῖς ἐκ νεκρῶν ἐγειρομένοις. πρῶτον δὲ καὶ ἔσχατον ἀρμοδίως εἶπεν, οὐ μὴν πρῶτον καὶ δεῦτερον ἄνθρωπον, ἵνα μάθωμεν ὅτι γεγόνασι τινες μέσοι, τοῦ πρώτου καὶ ἐσχάτου ἀνθρώπου ἐν πολιτείᾳ.

11 1 Κορ 15,51 Ἐπειδὴ περὶ ἀναστάσεως θεωρία βάθος ἔχειν νοήσεως, εἰκότως φησὶν· ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω· πάντες μὲν τεθνηξόμενοι κοιμηθησόμεθα, μόνοι δὲ οἱ δίκαιοι ἀλλαγησόμεθα, ἐκλάμψαντες ὡς ὁ ἥλιος· μόνοι γὰρ οὗτοι ἐπὶ τὸ κρεῖττον κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα μεταβάλλοντες ἀλλαγῆσονται. οὐ γὰρ ἀκόλουθον λέγειν ἐν ἀλλάξει κατὰ τινὰ ἐτέραν φερομένην οὕτω γραφήν· οὐ πάντες μὲν κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα διὰ τὸ εὐθὺς ἐπιφερόμενον καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα. εἰ γὰρ πάντες ἀλλάττονται, περιττὸν λέγεσθαι καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα. 1 Κορ 15,52-53 Ἐγερθήσονται οἱ νεκροὶ τοῦ σώματος αὐτῶν, ὃ πάλαι φθαρτὸν ἦν, ἀφθάρτου γενησομένου. τινὲς δὲ λέγουσιν ὧδε τὸ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα ἀντὶ τοῦ οἷα ἄλλοι τινὲς ὄντες παρὰ τοὺς νεκρούς, οἵτινες, φησὶν, ἄφθαρτοι ἐγειρόμεθα τὰ σώματα, ἀλλασσομένων τῶν ψυχῶν κατὰ κρεῖττονα καὶ θειοτέραν ποιότητα ἀλλοιουμένων. ἄλλος δὲ φησι τοὺς ἀμαρτωλοὺς εἶναι τοὺς νεκρούς, τοὺς ἀφθάρτους ἐγειρομένους ἐπὶ τῷ διαρκέσαι πρὸς τὰς αἰωνίους κολάσεις, ἀλλασσομένους δὲ ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν τοὺς κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας· ἔστι μὲν οὖν θνητὸν καὶ φθαρτὸν οὐ μὴν ἔμπαλιν. διὸ τὸ φθαρτὸν ἀφθαρσίαν, τὸ δὲ θνητὸν ἀθανασίαν ἐνδύεται ἐν τῷ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καιρῷ. 1 Κορ 15,54-56 Ὡσπερ ἀρετῆς παρουσίας οὐχ ὑπάρχει κακία, οὕτως ἀθανασίας παρουσίας ὁ θάνατος ἀφανίζεται. διὸ τοῦ θνητοῦ τὴν ἀθανασίαν ἐνδυσάμενου ὁ θάνατος ἠττηθεὶς καταπίνεται, ὡς λέγεσθαι αὐτῷ· ποῦ σου τὸ νίκος ἐν ᾧ νικῶν νεκρούς ἐποίεις; ποῦ σου τὸ κέντρον ᾧ τιτρώσκων ἰσχυρὸς ἦς; κεντεῖ μὲν γὰρ κατὰ τοὺς λογισμοὺς ἐμβάλλων ἀμαρτίας τοῖς πληττομένοις ὑπ' αὐτοῦ, νικᾷ δὲ τοὺς πρακτικῶς ἀμαρτάνοντας. κεῖται δὲ ἡ χρῆσις ἐν Ὡσηὲ οὐκ αὐταῖς λέξεσιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἢ δίκη

σου ὁ ἀπόστολος εἶπε νῖκος. 1 Κορ 15,58 Ἐπειδὴ ὁ ἐχθρὸς θάνατος κατελύθη, πιστῶς ἔσθηκότες ἐδραῖοι διατελεῖτε, ἐργαζόμενοι συνεχῶς καὶ ἀδιασπάστως τὸ προσταχθὲν ὑμῖν 12 ἔργον ὑπὸ κυρίου, ἀδιστακτικῶς θαρροῦντες, ὡς ὁ ἐν κυρίῳ κάματος ὑμῶν οὐκ ἔστι μάταιος, αἰωνίου μισθοῦ ἀποκειμένου τοῖς πάντοτε τὸ ἔργον ποιοῦσιν.

1 Κορ 16,2 Μίαν σαββάτων, ἡ ἀναστάσιμος τοῦ κυρίου ἡμέρα, θησαυρίζετε οὖν παρ' ἑαυτοῖς ὃ ἐὰν ἡ δύναμις ὑμῶν ἀποθέσθαι δύναται, ἀλύπως καὶ ἄνευ ἀνάγκης, ἵνα ἐτοίμους ὑμᾶς πρὸς τὴν δόσιν ἐπιδημήσας εὖρω, ἵνα μὴ ἐληλυθὸς μου ἀρχὴ τοῦ εὐτρεπίζειν τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν γένηται. 1 Κορ 16,8-9 Ἐν Ἐφέσῳ οὖν ταύτην ἔγραψε Κορινθίοις τὴν ἐπιστολήν. λέγει δὲ ἐκεῖ περιμένειν διὰ εὐλογον αἰτίαν· θύρα γὰρ ὑπερέχουσα καὶ πάνυ ἐνεργοῦσα εἰς τοὺς ἀκροατὰς ἀνέφκται αὐτῷ· ὅθεν πολλοὺς εἶχε τοὺς ἀντικειμένους δαίμονας ἀλητηρίους καὶ ἀνθρώπους γόητας καὶ ἀπαταιῶνας· τότε γὰρ οἱ πονηροὶ πολλοὶ γίνονται ἐν τῷ ἀντικεῖσθαι, ὅταν ὀρώσιν ἰσχύοντα τὸν λόγον τῆς πίστεως ἐν τοῖς παραδεχομένοις· ἔθος δὲ αὐτῷ τὴν παρρησίαν τοῦ τῆς εὐσεβείας λόγου θύραν καλεῖν. 1 Κορ 16,10-11 Ὅταν βέβαιοι καὶ ἀμετακίνητοι ᾧσι περὶ τὴν εὐσέβειαν οἱ παιδευόμενοι, ἀφόβως ἐπιδημοῦσιν αὐτοῖς οἱ διδάσκαλοι, οὐ δεδεκότες μὴ τις ῥαθυμία περὶ τοὺς ἀκροατὰς ὑπάρχη. διὸ φησι· προσέχετε ἑαυτοῖς, ἵνα θαρρήσῃ Τιμόθεος ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οὐ φοβηθεῖς, μὴ μετατραπήτε. τούτῳ τῷ σημειομένῳ ἐκ τοῦ φοβεῖσθαι συνεχρήσατο, καὶ ἐν τῇ ἑξῆς ἐπιστολῇ εἶπεν· φοβοῦμαι μὴ πως, ὡς ὁ ὄφις ἐξηπάτησε τὴν Εὐάν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτως φθαρῇ τὰ νοήματα ὑμῶν. Ἔστι γὰρ ὁ Τιμόθεος οὗτος περὶ οὗ γράφω τὰ προκείμενα, τῶν γνησίων τοῦ θεοῦ δοῦλος, τὸ ἔργον τοῦ δεσπότου παραπλησίως ἐμοὶ ἐργαζόμενος. διὸ μὴ εὐτελιζέσθω παρ' ὑμῶν, ἀλλὰ γνησίως μετ' ἀγάπης ὑποδεχθήτω, ἀλλὰ καὶ προπεμφθήτω· περιμένω γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἕως ἐπανέλθῃ πρὸς με μετὰ τῶν ἀδελφῶν. 1 Κορ 16,12 Ἐπειδὴ ὁ Ἀπολλῶς ἐπίσκοπος ἦν Κορίνθου, ἀπέστη ἐξ αὐτῶν διὰ τὰ ἐν αὐτοῖς σχίσματα καὶ ἦν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ νῦν παρακληθεὶς οὐ συνεξεδήμησε τῇ ἐπιστολῇ· καὶ λέγει τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐκ ἀπήλθεν· 13 ὅτι οὐκ ἦν θέλημα. εἶτα εὐθυμοποιῶν αὐτοὺς γράφει· ἐλεύσεται δὲ ὅταν εὐκαιρήσῃ, τὴν εὐκαιρίαν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐπιδημίας αὐτοῦ ὑμῶν παρεχόντων, ὅταν μηκέτι ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα. 1 Κορ 16,13 Ἐπεταί τῷ δεόντως ἐγρηγοροῦν ἐν τῷ μὴ διδόναι ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μηδὲ ἐπινυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις τὸ ἐστάναι βεβαίως ἐν τῇ πίστει, μεθ' ὃ ἔπεται τὸ ἀνδρίζεσθε καὶ κραταιοῦσθε ὡς ἀθλητῇ καὶ στρατιώτῃ Χριστοῦ, τῷ πάντα ποιοῦντι σὺν ἀγάπῃ τῇ πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὸν πλησίον. 1 Κορ 16,14-16 Ἀπαρχὴ λέγονται ἢ διὰ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων πεπιστευκέναι ἢ διὰ τὸ ὑπερέχειν ἐν εὐσεβείᾳ ἢ διὰ τὸ προὔχειν ἐν γένει, οἵτινες διὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν αὐτοῖς ταπεινοφροσύνην οὐ χειροτονηθέντες, ἀλλὰ προθέσει ἰδίᾳ ὑφ' ἑαυτῶν εἰς τοῦτο ἠγγμένοι, ἔταξαν ἑαυτοὺς εἰς διακονίαν. διὸ ὑποτάσσεσθε τοῖς τοιοῦτοις, εἰκόνα καὶ ὑπογραμμὸν αὐτοὺς ἔχοντες, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἑαυτοὺς τάξητε εἰς τὴν τῶν ἀγίων ὑπηρεσίαν. 1 Κορ 16,17-18 Σὺν τῷ Στεφανᾷ τὸ παραλειφθὲν ὑμῖν ἀνεπλήρωσαν Φουρτουνάτος καὶ Ἀχαϊκὸς τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ προαιρέσεως ὄντες, καὶ ἀνέπαυσαν τὸ πνεῦμα τὸ ὑμῶν καὶ τὸ ἐμόν. ἀναπαύει δὲ πνεῦμα ἀγίου ὁ φρονῶν καὶ πράττων τὰ τῆς εὐσεβείας· τὸ γὰρ πνεῦμα τὰ ἀγαθὰ ζητεῖ ὡς εἶναι· ἐπὶ μὲν φαύλων ψυχῆν, ἐπὶ δὲ ἀγίων πνεῦμα λέγεσθαι τὸ ὑπερπηδοῦν ἐν τῷ τὰ καλὰ θέλειν. τοὺς οὖν εὐβιοῦντας καὶ φρονοῦντας ἐπιγινώσκειν δεῖ τῷ τὰ αὐτὰ φρονεῖν καὶ πράττειν. οὕτω καὶ ὁ Ὁριγένης δοξάζει τὸ πνεῦμα πλεῖω τι ἔχειν τῆς ψυχῆς ἐν ἀρετῇ, εἰ καὶ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ. 1 Κορ 16,19 Ἰκανῶς αὐτοὺς εἰς ἀγάπην διεγείρων γράφει τὸ ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας καὶ πάντες οἱ ἐν αὐτῇ διατρίβοντες ἅγιοι καὶ εὐλαβεῖς ἄνδρες. 1 Κορ 16,21 Ἴνα μὴ ἀπατῶνται γραφόντων τινῶν ἐκ τῆς τοῦ

ἀποστόλου προσηγορίας, σημείον τοῦτο τῶν αὐτοῦ καὶ μὴ αὐτοῦ ἐπιστολῶν ποιεῖται τὸ 14 χειρὶ τῆ ἑαυτοῦ κεχαρακέναι, ἔστι δὲ τὸ γραφόμενον τῆ ἀγία αὐτοῦ δεξιᾷ. εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν κύριον ἡμῶν, ἦτω ἀνάθεμα. μαρὰν ἀθά. οὐ φιλεῖ δὲ τὸν κύριον ὁ μὴ τηρῶν αὐτοῦ τὰς ἐντολάς· διὸ καὶ ἀνάθεμα οὗτος εἰδὼς ὅτι ὁ κύριος ἦλθεν ὡς κρίνει τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, λέγων· ἐγὼ τοὺς φιλοῦντάς με ἀγαπῶ. εἰ δὲ ἀγαπᾷ τοὺς φιλοῦντας, τοὺς μὴ φιλοῦντας τί καταλήψεται σκόπει.